

for at afgive en lignende Erklæring og at slutte mig til den Motivering, som dette ærede Medlem har givet, idet det er mig umuligt at se, at man, hvilken af Indstillingerne man end følger, enten Flertallets eller Mindretallets, har truffet en retfærdig Afgjørelse af dette Spørgsmaal. Det staar for mig som absolut rigtigt, som Noget, vi nu Alle ere komne til Erkendelse af, at her er et Punkt i Forretningsordenen, hvor der ikke er givet os tilstrækkelige Midler ihænde til at hævde den Beslutning, som Thinget kan komme i den Nødvendighed at tage, og man maa derfor haabe, at man, som der ogsaa er hentydt til, vil tage denne Sag under nærmere Overveielse og komme med et Forslag til Forandring i Forretningsordenen, som kan give det Slags Beslutninger et ganske anderledes Eftertryk. Det kan vel ikke komme i Strid med, hvad der maa omtales ved Forhandlingerne om Dagsordenen, at jeg gjør den Bemærkning, at jeg, medens Diskussionen om Sagens Realitet stod paa, har tænkt paa det Tilfælde, at en Mand staar overfor sit Dyende, og at dette forlanger i en eller flere Dage at forlade hans Tjeneste, men at Husbonden siger Nei. Jeg vilde dog som Husbond føle mig ilde berørt ved, at Vedkommende kunde spadsere ud af min Tjeneste, uden at jeg paa en eftertryffeligt Maaade var istand til at suspendere ham eller ialfald at lære ham at indfinde sig paa sin Plads igjen. Det praktiske Spørgsmaal er, at vi skulde tage en Beslutning enten om at meddele Orlov eller om ikke at meddele den. Det ærede Medlem, som har taget Orlov, inden vi her ere komne til at behandle Spørgsmaalet, er reist bort og bliver borte, indtil han finder for godt at indfinde sig. Det er godtgjort fra begge Sider, at Thinget er aldeles ude af Stand til at straffe ham, og at det heller ikke har Midler til sin Naadighed, hvorved det kan tvinge ham til at indfinde sig. Jeg skal slutte med at sige, at dette er en af det Slags Beslutninger, som ere aldeles kraftløse, og jeg maa derfor finde, at det — om jeg maa bruge dette Udtryk — er alt Andet end værdigt for det danske Folkething at give sig af heimed. Jeg skal derfor indstændig tilraade Vedtagelsen af den motiverede Dagsorden som den heldigste

Maaade til — om jeg saa maa sige — at slippe ud af den Snibe, hvori Folkethinget er kommet overfor de usyldestgjørende Bestemmelser, som findes i vor Forretningsorden. Jeg finder det overordenligt heldigt, at man stemmer for Dagsordenen, og jeg vil raade det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5:e Valgkreds (Ville) til at gjøre dette, ligesom ogsaa til at raade sine Venner dertil. Jeg ser ikke, at vi kunne komme ud af Sagen paa en mere passende og paa en for Thinget mere værdig Maaade end ved at stemme for den motiverede Dagsorden, hvorved vi altsaa hverken meddele eller negte denne Orlov.

Termansen: Jeg kan ikke følge den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) i den Betragtning, han nu gjorde gjældende. Han har ikke opfattet det ene Punkt af min Begrundelse rigtigt. Jeg udtalte, at mit Nei vilde blive aldeles virkningsløst, og en saadan Stemme vilde jeg ikke afgive. Jeg faltholder, at naar en Rigsdagsmand er bortreist uden Orlov, saa maa han tilskrive sig selv Ansaret, og jeg vil ikke paatage mig Del i Ansaret ved at give ham Orlov. Han maa selv tage dette Ansvar paa sig, og derved at man undlader at stemme her, lægger man det over paa ham.

Winther: Saaledes som Tilstanden nu er i Thinget, vil jeg ogsaa stemme for den motiverede Dagsorden, men jeg vil dog forvare mig imod, at jeg derved skulde anerkende, at den omhandlede Bestemmelse i Forretningsordenen skulde trænge til en Omjorelse; den er efter min Overbevisning netop rigtig. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der tidligere slet ikke var sat nogen bestemt Grænse, inden hvilken en Rigsdagsmand skulde indfinde sig; ialfald blev det ikke betegnet som en Pligtsforsømmelse, at han var borte. Det forekommer mig, at først naar det begyndte at ribe om sig, naar saa Mange bleve borte, at Thinget paa Grund af Medlemmernes Fraværelse blev udygtigt til at tage Beslutninger, kunde der være Grund til at stride ind paa en anden Vej, men nu bør det være frit for Rigsdagsmanden selv at dømme om, naar han